

sygn. akt. V K 1278/17

PR 2 Ds 468.2017, RKS (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Pawliczak

Protokolant: Patrycja Zielińska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2018 r. sprawy:

S. W.

syn K. i E.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 01.07.2015r. do dnia 09.07.2015r., w pawilonie nr 3 na targowisku (...) przy ul. (...) w S., wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, prowadził gry na automacie (...) o numerze (...)

tj. o czyn z art. 107 § 1 kks\

I. uznaje oskarżonego S. W. za winnego popełnienia zarzuconego mu przestępstwa skarbowego z tą zmianą, że ustala, że zostało popełnione w okresie od nieustalonej daty przypadającej nie wcześniej niż w kwietniu 2015 r. do 9 lipca 2015 r., a gry, które oskarżony prowadził miały charakter hazardowy i za jego popełnienie, na podstawie art. 107 § 1 kks, wymierza oskarżonemu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 80 (osiemdziesiąt) zł,

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym, na podstawie art.3 ust. 1 Ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. , Nr 49 poz. 223 ze zm.), opłatę w kwocie 400 (czterystu) zł.

sygn. akt V K 1278/17

UZASADNIENIE

S. W. posiada kwalifikacje zawodowe w zakresie nadzorowania punktów gry na automatach o niskich wygranych.

dowód: świadectwo k. 1886

S. W. na zlecenie spółki z o.o. (...) z siedziba w W. w okresie od nieustalonej daty przypadającej nie wcześniej niż w kwietniu 2015 r. do 9 lipca 2015 r., pawilonie nr 3 na targowisku (...) przy ul. (...) w S., wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, prowadził gry na automacie (...) o numerze (...).

Spółka (...) wynajęła powierzchnię we wskazanym pawilonie w celu zainstalowania automatu do gier w styczniu 2015 r. W zawarciu umowy pośredniczył S. W..

Automat (...) został zainstalowany po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy celnych poprzedniego automatu, co miało miejsce w marcu 2015 r.

Wykonując opisane zlecenie S. W. pośredniczył w zawarciu umowy wynajmu powierzchni pawilonu w celu zainstalowania automatu, zajmował się bieżącą obsługą automatu, wypłacał środki wpłacone przez graczy i wypłacał im wygrane w przypadku zablokowania automatu.

dowód:

umowa zlecenia k. 1763

zeznania M. S. k. 1072-1073, 1890-1891

zeznania J. S. k. 1028-1029

zeznania H. S. k. 1102-1103, 1891-1892

umowa najmu k. 1040-1043

protokół oględzin k. 1018-1020

protokół przeszukania k. 1005-1009

opinia biegłego k. 1091-1093

S. W. ma 41 lat, pracuje jako przedstawiciel handlowy, uzyskuje średni dochód 2000 zł miesięcznie. Nie był karany.

dowód: dane o karalności k. 1813

dane o oskarżonym k. 1889

S. W. nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. W wyjaśnieniach złożonych na rozprawie podniósł kwestię ustanowienia przepisów regulujących prowadzenie gier na automatach niezgodnie z procedurą wymaganą przez przepisy unijne, co jego zdaniem pozbawiało możliwości ich stosowania. Zajmował się obsługą automatu, jednak nie robił tego w okresie podanym w zarzucie. Nie wypłacał wygranych.

Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości fakt, iż w pawilonie nr 3 na targowisku (...) przy ul. (...) w S. przy wykorzystaniu urządzenia (...) o numerze (...), wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, urządzano i prowadzono gry na automatach, w których gry miały charakter losowy.

Według definicji zawartej w ustawie o grach hazardowych, w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości (art. 2 ust. 3). Zgodnie z art. 2 ust. 4 ww. ustawy „wygraną rzeczową w grach na automatach jest również wygrana polegająca na możliwości przedłużania gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, a także możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze”. W myśl art. 14 ust. 1 ww. ustawy, urządzanie gier na automatach dozwolone jest wyłącznie w kasynach gry.

W wyniku eksperymentu wykonanego przez funkcjonariuszy celnych, że działające w pawilonie urządzenie elektroniczne oferowało gry, w których gra zawiera element losowości. Ustalenia powyższe potwierdziła następnie uzyskana w toku postępowania przygotowawczego, opinia powołanego w sprawie biegłego sądowego.

Gry prowadzone na zatrzymanych automatach wypełniały zatem ustawową definicję gier na automatach.

W toku dochodzenia ustalono, że dysponentem i podmiotem rozporządzającym urządzeniem (...) o numerze (...) była spółka (...), która zleciła oskarżonemu obsługę automatu.

Oskarżony wykonał to zlecenie po zatrzymaniu w marcu 2015 r. poprzedniego automat zainstalowanego w tym punkcie. Brak było możliwości dokładnego ustalenia od kiedy automat został zainstalowany, wynajmująca, H. S. nie potrafiła wskazać daty, dlatego Sąd ustalił, że prowadzenie gier miało miejsce od daty nieustalonej, jednak nie wcześniej niż od kwietnia 2015 r. Z zeznań M. S. i H. S. złożonych w toku dochodzenia wynikało, że oskarżony realizował zlecenie obsługi automatów poprzez wypłacanie graczom wygranych w przypadku braku środków w automacie, nadzorowanie, zgodnie z zawartą umową, prawidłowej pracy automatów, instruowanie obsługi punktu, resetowanie stanu liczników punktów kredytowych.

Sąd odmówił wiary zeznaniom tych świadków złożonych na rozprawie w części, w które były odmienne. Świadkowie nie przedstawili przekonujących powodów zmiany zeznań. Nadzy zatem uznać, że dążyli do zatajenia okoliczności obciążających oskarżonego. Brak jest bowiem okoliczności by uznać, że zeznawali w toku dochodzenia nieprawdziwie. Nie mieli ku temu powodu, a ich zeznania były logiczne i prawdopodobne w świetle zasad doświadczenia życiowego. Oskarżonemu zlecono obsługę automatów, a inna osoba nie dokonywała wskazanych czynności.

Wypłacanie graczom wygranych w przypadku braku środków w automacie, nadzorowanie, zgodnie z zawartą umową, prawidłowej pracy automatów, instruowanie obsługi punktu, resetowanie stanu liczników punktów kredytowych należy uznać za prowadzenie gier na automatach.

Oskarżony prowadząc, wbrew przepisom ustawy zakazującym prowadzenie gier na automatach poza kasynami, wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 107§1 kks.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego należy wskazać, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniu 13 października 2016 roku orzekł, że artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.” Stwierdzono zatem, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34. W tych okolicznościach nie ma konieczności badania skutków naruszenia obowiązku zgłoszenia przepisów technicznych.

Powyższe stanowisko zostało wyrażone po dokonaniu przez oskarżonego czynu ale jest w pełni zgodne z poglądem prawnym wyrażonym przez pełny skład Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 11 marca 2015 r. sygn. P 4/14.

Trybunał Konstytucyjny uznał w szczególności, że notyfikacja tzw. przepisów technicznych, o której mowa w dyrektywie 98/34/WE, implementowanej do polskiego porządku prawnego rozporządzeniem w sprawie notyfikacji, nie stanowi elementu konstytucyjnego trybu ustawodawczego. Jest oczywiste, że żaden z przepisów Konstytucji nie normuje tej kwestii ani też nie odwołuje się do niej wprost czy nawet pośrednio. Zwrócił również uwagę, że sam fakt ujęcia obowiązku notyfikacji w dyrektywie unijnej nie oznacza jeszcze, że mamy do czynienia ze szczególnie wysoką, bo międzynarodową i ponadustawową, rangą procedury notyfikacji. Dyrektywy nie mają zatem z natury rzeczy rangi hierarchicznie wyższej niż ustawy, co oznacza, że wymóg notyfikacji wynikający z dyrektywy 98/34/WE nie jest ważniejszy lub bardziej istotny niż analogiczny obowiązek wynikający z ustawy zwykłej.

Uwzględniając powyższe, Trybunał Konstytucyjny uznał, że obowiązek notyfikacji Komisji i innym państwom członkowskim, o którym mowa w dyrektywie 98/34/WE, nie jest uprzywilejowany w stosunku do wszelkich innych podobnych obowiązków opiniowania i konsultowania wynikających z ustaw zwykłych. Z tej tylko racji, że został ujęty w dyrektywie 98/34/WE, nie może być podniesiony, czy też zrównany z wymogami konstytucyjnego trybu

ustawodawczego. Co więcej, z perspektywy prawa krajowego wymóg uprzedniej notyfikacji wynika przede wszystkim z rozporządzenia w sprawie notyfikacji, które korzysta w tym względzie z domniemania prawidłowej implementacji, jego ranga jest jednak niższa niż ustawy.

Nie sposób jest również znaleźć argumenty, które przemawiałyby za rozważaniem możliwości działania przez oskarżonego w błędzie co do prawa.

Przede wszystkim należy mieć na uwadze, że oskarżony posiadał kwalifikacje zawodowe do nadzorowania punktów gier o niskich wygranych. Wyklucza to możliwość, że był przekonany, że przepisy ustawy nie mogą być stosowane. Zajmując się zawodowo automatami zapewne wiedział, że są stosowane gdyż funkcjonariusze celni dokonują zajęć automatów zlokalizowanych poza kasynami. Co więcej, skoro, tak jak wyjaśnił, czynił starania w celu sprawdzenia legalności urządzania gier poza kasynami nie jest możliwe, że nie powziął wiedzy o wspomnianym wyroku Trybunału Konstytucyjnego, który jest powszechnie znany w tej branży.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane przestępstwo Sąd kierował się treścią art. 12 § 2 kks i art. 13 § 1 kks.

Sąd uwzględnił, że oskarżony zawodowo zajmował się nadzorowaniem gier na automatach. Sąd wziął również pod uwagę, że oskarżony prowadził grę jedynie na jednym automacie oraz, że nie był dotychczas karany.

Po uwzględnieniu wymienionych okoliczności podmiotowych i przedmiotowych przestępstwa przypisanego oskarżonemu, a także jego sytuacji majątkowej Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, a zarazem spełniającą cele zarówno wychowawcze i zapobiegawcze, które ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, będzie kara 50 stawek dziennych grzywny po 80 złotych.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisów powołanych w wyroku.